

Phận!

“Nếu mai này chúng ta phải xa nhau thì liệu em có còn nhớ tới anh không!?”

Em nhéo tay anh nhẹ một cái rồi ngã vào lòng anh và đôi bàn tay ấm áp của em đan vào tay anh:

“Sao anh lại hỏi như vậy?! Dù chúng ta có xa nhau bao nhiêu đi chăng nữa thì hình bóng của anh trong em vẫn không hề thay đổi.”

- Thứ mà Minh sợ nhất là thời gian! – Minh ngót một ngụm café, cậu nhăn mặt, có lẽ do cafe đắng. –Thời gian có thể lấy đi mọi thứ của chúng ta, nó có thể phá hủy mọi thứ một cách nhẹ nhàng. Điều đó làm Minh thấy sợ.

Không hiểu sao tôi lại có một cậu bạn triết lý và sâu sắc như Minh. Tôi và Minh như hai mảnh ghép vừa vặn bù đắp cho nhau những thứ mà nửa kia khiếm khuyết. Chúng tôi đều là du học sinh tại Tokyo, lại học chung trường, chỉ khác mỗi ngành học mà thôi. Minh học thiết kế đồ họa còn tôi học quản trị kinh doanh. Đáng lẽ con gái như tôi phải học những chuyên ngành nghệ thuật hay đòi hỏi tính tỉ mỉ như ngành của Minh mới đúng và Minh cũng phải học cái ngành nào đòi hỏi đầu óc lẫn sức khỏe như quản trị kinh doanh. Cuộc đời đúng là nhiều chuyện lạ.

Minh thích tôi. Tôi biết điều đó từ lâu lắm rồi. Có lẽ là cái lần tôi leo núi bị ngã gãy chân, đầu đập vào đá, hại Minh phải cõng tôi từ đỉnh núi xuống tận chân núi trong tiết trời -3 độ C. Khi ấy, Minh đã ôm tôi và khóc, cậu nói sẽ không sống nổi nếu tôi có mệnh gì. Tôi cũng quý Minh, chỉ như một người bạn tri kỉ không hơn không kém. Không phải vì Minh không tốt hay không phù hợp với tôi, ngược lại cậu như sinh ra để dành cho tôi vậy. Thế nhưng, con người thường không có xu hướng yêu người quá hoàn hảo đối với mình. Và trong trái tim tôi đã có bóng hình của anh, người con trai đang chờ đợi tôi ở ngút ngàn cây số Việt Nam. Anh tên Nam, chúng tôi hơn nhau một tuổi và đã từng học chung cấp ba. Anh và tôi đã từng hứa hẹn sau khi tôi đi du học về sẽ kết hôn và sống hạnh phúc bên nhau. Hai gia đình chúng tôi cũng đồng ý vì điều đó. Tới nay đã được nửa chặng đường rồi, cũng chỉ còn hơn một năm nữa là tôi sẽ hoàn thành công việc học ở đây và về Việt Nam. Chúng tôi thường nói chuyện với nhau qua webcome, qua Facebook hay Line. Cứ mỗi

tối, sau khi tôi làm bài tập xong thì chúng tôi sẽ bắt đầu nói chuyện, kể cho nhau nghe những thứ đã xảy ra trong ngày. Đôi khi còn là những câu chuyện trên trời dưới biển nữa. Minh biết chuyện giữa tôi và anh. Nhưng cậu ấy chẳng bao giờ thể hiện quan tâm tới chuyện ấy. Minh từng bảo rằng “Nhi làm gì, với Minh không can dự, chỉ khi nào người ấy làm Nhi tổn thương thì Minh mới ra mặt mà thôi”.

Dạo gần đây việc học của tôi khá bận rộn, những bài luận, bài thuyết trình, đồ án cứ bủa vây lấy tôi không rời phút giây nào. Nó khiến tôi chẳng còn mấy thời gian nói chuyện với anh nữa. Vậy là tần xuất nói chuyện giữa chúng tôi ngày một ít dần, có khi cả cả tuần chỉ có một giờ được thấy mặt nhau. Năm nay hoa anh đào nở sớm hơn mọi năm, giữ tháng 12 khắp những con đường đều ngập sắc hồng của loài hoa được coi là biểu tượng của quốc gia này. Có một bài thơ miêu tả vẻ đẹp của loài hoa này mà tôi rất tâm đắc:

“Hoa anh đào giữa sứ Phù Tang

Hồng như đôi môi người thiếu nữ

Mạnh như tấm lòng nàng son sắc

Điệu đà tựa cô gái Phù Tang” (Tạm dịch)

Tôi và Minh cùng dạo bước trên con đường ngập cánh hoa anh đào. Đôi khi có một cơn gió nhẹ đem những cánh hoa từ cành tung bay qua tóc tôi, vương vãi lại một cánh hoa mỏng manh, duyên dáng. Minh nói, đã tới Nhật Bản thì phải biết uống trà đạo và thưởng thức hoa anh đào, ấy vậy mà tôi tới đây được ngót ba năm rồi nhưng chưa một lần uống tử ngum trà Nhật Bản và ngồi ngắm hoa anh đào trong tiết xuân. Đột nhiên Minh nắm lấy tay tôi:

- Lạnh lắm đấy!

Tôi rút tay lại, rút thật nhanh vào túi áo:

- Cũng không lạnh lắm đâu.

Minh rút tay tôi ra, từ từ đan những ngón tay tôi và tay cậu ấy rồi đưa vào túi áo của cậu:

- Rất lạnh đấy! – Cậu người một chút – hãy để Minh che chở cho Nhi. Ít nhất là trong những ngày còn lại ở đây!

Tôi im lặng, Minh cũng vậy. Chúng tôi cứ thế dắt tay nhau đi hết mấy con đường ngập hoa anh đào, có chút hương thoang thoảng vị rất Nhật Bản vừa thân quen, vừa xa lạ nhờ những cơn gió bay đi muôn phương. Ở đây, nơi xứ người xa lạ này, tôi thực sự thấy cô đơn. Nếu không có Minh ở bên thì có lẽ cuộc sống bên này của tôi ngập tràn những đêm nằm khóc và sự u ám tới tận trái tim. Minh đã cho tôi quá nhiều thứ, từ vật chất cho tới tinh thần. Những thứ tôi không thể có ở đây Minh đều cho tôi tất cả. Năm đầu ăn tết xa quê, xa nhà, tôi thực sự như muốn nổ tung ra khi nhận được dòng tin nhắn của ba. Ở Nhật, cái ngày tết Nguyên Đán đã không còn tồn tại trong danh sách ngày lễ lâu rồi, nếu muốn cảm nhận vị tết truyền thống ở đây chỉ có thể tới những quán xá, gia đình người Việt ở đây hoặc có thể cùng chung vui với những người bạn Hoa kiều. Năm ấy, Minh gõ cửa tôi từ sáng sớm mừng một, cậu nói muốn đưa tôi đi ăn tết cho ra vị tết ta. Minh chở tôi trên chiếc xe ô tô nhỏ màu xanh lá của cậu, qua những con đường tấp nập người đi lại, thì thoảng tôi có thấy bóng dáng một ngôi nhà có treo hai chiếc đèn lồng đỏ, đó là dấu hiệu của một gia đình người Hoa hay người Việt. Đột nhiên, Minh dừng lại ở một ngôi nhà được xây theo kiểu truyền thống Việt Nam trên con đường Kyamora giàu có.

- Xuống đi. Tới rồi!

- Đây là đâu? – tôi ngơ ngác.

Minh cười vẻ bí ẩn:

- Cứ vào đi rồi biết.

Đó là nhà của một gia đình người Việt đã sống ở Nhật từ năm sáu mươi năm trước rồi. Có lẽ nhà họ rất giàu có vì ở Tokyo, con đường Kyamora này được ví như khu Phú Mỹ Hưng của Sài Gòn hay Láng-Hòa Lạc ở Hà Nội vậy. Những gia đình giàu có và quyền thế thường tập trung ở đây, họ xây nên những pháo đài riêng cho mình và thực sự điều khiến tôi khác biệt và thú vị là giữa một con đường tràn ngập những kiểu kiến trúc Âu, Á, Tàu-Ấn này, lại có một ngôi nhà mang nét truyền thống của người Việt Nam. Hôm đó, Minh đã thực sự cho tôi một cảm giác đầm ấm hiếm có của người Việt ở xứ người.

Mọi người trong gia đình đều coi chúng tôi như người nhà. Thực sự, đó là cái tết đáng nhớ nhất của tôi. Cảm ơn Minh nhiều lắm!

Nam đưa tôi một ly sinh tố dâu tây rồi từ từ bước tới phòng khách, nói chuyện đám cưới với ba mẹ tôi. Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh có vẻ phấn chấn đến vậy. Nam đúng như một người đàn ông mẫu mực mà người phụ nữ nào cũng muốn sở hữu. Anh có công việc ổn định, ở tuổi 24 anh đã tự lập công ty riêng và còn hoạt động rất hiệu quả. Quan trọng nhất là anh rất yêu thương tôi, minh chứng rõ nhất là suốt hơn bốn năm qua, anh vẫn miệt mài chờ đợi tôi trở về.

- Chẳng ai may mắn như con dâu nhé! – bà nội vỗ vai tôi – nhớ lo mà học nấu nướng với mẹ con đi, đừng để khi về bên đấy rồi mang tiếng con ả!

Tôi không nói gì chỉ nhẹ nhàng “vâng” rồi đi lên phòng. Thực sự trong lòng tôi chưa hề muốn hết hôn với anh, tuổi trẻ của tôi còn ở phía trước, tôi còn rất nhiều điều muốn thực hiện trước khi vẹn tròn bốn phận của một người vợ hiền, dâu thảo. Sau khi trở về Việt Nam, tôi như trở thành một con chim bị nhốt trong chiếc lồng kín không thể đi đâu, không thể làm điều gì như ý muốn. Gia đình, Nam và đôi khi là cả gia đình của Nam nữa, họ đưa tôi vào một con đường mà ở đó tôi sẽ phải trở thành một người con dâu, một người vợ bên cạnh Nam. Dường như chẳng còn ai để ý tới tấm bằng cử nhân loại giỏi của tôi nữa. Ba tôi còn bảo tôi sẽ có cuộc sống yên bình bên cạnh anh với vai trò của một người vợ, không cần tới sự nghiệp nữa. Lời nói ấy thực sự làm tôi thất vọng hoàn toàn, bốn năm cố gắng học tập, bao khó khăn vất vả, bao công sức bỏ ra để giờ đây thành bọt biển. Nề nếp gia phong thực sự như một cái gông cùm to lớn đè nặng lên vai người phụ nữ. Và tôi có lẽ không ngoại lệ. Cứ mỗi lúc bế tắc, trong đầu tôi lại nhớ tới Minh, tới những ngày tung tăng cùng cậu ở Nhật Bản. Rất nhiều lần tôi muốn gọi cho Minh chỉ để được nghe cái giọng thân quen của cậu ấy, rất nhiều lần tôi cũng đã tự hỏi bản thân liệu đã yêu Minh chưa. Nhưng sao có thể được khi ván gần như đã đóng thuyền rồi, tôi đã sắp làm vợ của Nam, và điều đó khiến tôi càng thấy khó chịu, bức bối trong người hơn. Mỗi lần Nam ôm tôi từ phía sau, giây lát, tôi đã tưởng đó là Minh. Hình bóng của Minh cứ luôn hiện ra trước mắt tôi, khi tôi muốn chạm tới cậu thì cậu lại biến mất, khi tôi muốn bảo cậu “Nhi đã lỡ thích Minh rồi” cậu cũng chỉ cười mà thôi. Phải làm sao bây giờ?!

Về Việt Nam cũng đã được ba tháng, những ngày tháng ấy trôi qua với tôi

quả thực không dễ dàng gì. Tôi và Minh cũng đã không liên lạc cho nhau lâu lắm rồi. Đôi lúc ngồi nghĩ vu vơ tôi cũng đã vẽ ra cho cậu ấy những con đường tương lai tốt đẹp mà nơi ấy tôi chỉ là một hạt bụi vô tình bay qua khoe mắt Minh mà thôi. Nghe một người bạn bên Nhật nói là Minh đã xin được vào một công ty nào đó làm bên thiết kế đồ họa, đúng cái ngành mà Minh đã theo đuổi. Cũng mừng cho Minh, tương lai của cậu giờ đây sáng lạng rồi, những buổi suy nghĩ vu vơ của tôi có lẽ đã đúng. Nhưng khi nhìn lại tôi của bây giờ, chắc hẳn Minh sẽ thất vọng lắm, cậu sẽ lại gõ vào đầu tôi rồi mắng cho một trận te tua như cái hồi ở Tokyo. Hôm nay trời có vẻ khá nắng, nhiệt độ chắc cũng lên tới 37 độ C. Tôi nhẹ nhàng rút cây bút trong ngăn bàn ra nắn nót viết thiệp mời đám cưới để gửi cho Minh. Đồng thiệp cưới cũng cả vài trăm tờ, ngoài bạn bè tôi còn có gia đình, hàng xóm và bạn bè của ba mẹ tôi nữa. Ngay từ sớm mẹ tôi đã đưa cho tôi một danh sách dài miên man những cái tên cho tôi thỏa sức nắn nót luyện chữ. Trong tấm thiệp của Minh, tôi đặc biệt có ghi thêm “Gửi Minh - người bạn thân yêu nhất!”, có lẽ cái danh xưng “người bạn thân yêu nhất” là hợp với Minh nhất. Ít nhất là trong thời điểm này. Tới bây giờ tôi mới thực sự hiểu sức nặng giữa tình yêu và trách nhiệm như thế nào. Với tôi, tình yêu luôn là một thứ gì đó rất đổi thiêng liêng và tinh khiết. Tình yêu tuổi mới lớn của tôi và Nam giờ đây với tôi là trách nhiệm, còn cái tình bạn mà trước đây tôi coi đó là trách nhiệm phải giúp đỡ nhau đối với Minh thì giờ nó lại là tình yêu của tôi. Giữa trách nhiệm và tình yêu tôi chỉ được chọn một, nhưng dù có chọn bên nào đi chăng nữa thì tôi cũng sẽ làm cho bên còn lại bị tổn thương và chính tôi cũng sẽ không có hạnh phúc trọn vẹn.

Trước ngày cưới một tuần, Minh đem tấm thiệp cưới tới tìm tôi. Khi ấy cũng đã chập tối, chúng tôi chờ nhau ra bờ kè sông Sài Gòn lẳng lặng nhìn những con thuyền lớn nhỏ cứ tập nập qua lại.

- Sắp hết thời gian độc thân rồi nhi?! – Minh cất tiếng, phá tan cái không khí tĩnh lặng đang bao trùm.

- Ừ!

Không hiểu sao khi ấy tiếng “ừ” của tôi lại khó nói ra tới vậy. Đó có lẽ là sự bất lực của một đứa con gái muốn phá vỡ rào cản của quy định xã hội đã tồn tại bấy lâu nay; đó có lẽ là sự chấp nhận số phận và như là một tiếng tạm biệt tới Minh. Cậu không nói gì nữa, cứ mặc cho cái yên tĩnh mặc sức bao trùm

lấy hai đứa, đôi khi chỉ có tiếng tàu đi lại làm con nước vỗ bờ thêm mạnh mà thôi.

- Đạo này Minh sao rồi? – Tôi lên tiếng khi đã không còn chịu nổi sự yên tĩnh đáng sợ này nữa.

- Bình thường thôi! – Minh quay sang tôi mỉm cười – Sáng đi làm tới chiều, làm xong thì về nhà tắm rửa ăn uống rồi lăn ra ngủ, tới sáng lại đi làm. Một ngày chỉ có bằng đấy việc thôi. Còn Nhi chắc bận bịu chuẩn bị đám cưới lắm đúng không?!

- Cũng không bận lắm Minh ạ! Từ hồi ở Nhật về thấy người Nhi lười hẳn ra, suốt ngày ngủ nướng rồi lại dậy phụ ba mẹ mấy việc vặt vãnh. Nói chung là rất chán Minh ạ!

- Nhi không định xin việc rồi đi làm sao?! – Minh cười, có vẻ ngạc nhiên.

- Có lẽ là không Minh ạ! Vì anh Nam không muốn Nhi đi làm.

- Chẳng nhẽ khi lấy Nhi về bắt Nhi ở nhà dọn dẹp nhà cửa, chăm sóc con cái suốt đời này sao? Rồi tấm bằng cử nhân đại học loại giỏi của Nhi chỉ có giá trị tới vậy ư?!

Lúc này Minh mới thực sự bộc lộ hết những bức bối trong người bấy lâu nay, những bức bối về tôi.

- Lắm lúc Minh chẳng thể hiểu Nhi suy nghĩ gì nữa. Nhi biết rất rõ là hai người không thể hạnh phúc bên nhau, giữa hai người chỉ có một tình cảm bạn bè bình thường mà thôi. Nếu Nhi không suy nghĩ cho bản thân thì cũng phải suy nghĩ cho anh Nam, cho gia đình hai bên và cho cả Minh chứ! - Nước mắt Minh bắt đầu rơi, ánh mắt của cậu bây giờ thực sự tràn ngập sự tuyệt vọng – Minh đã từng nói Nhi là tất cả của Minh rồi mà. Chính Nhi cũng hiểu rất rõ điều đó nhưng sao Nhi lại làm những điều không đem lại kết quả gì cho bản thân như vậy? Nhi đau thì Minh sẽ đau, Nhi khóc Minh cũng khóc. Minh luôn muốn Nhi hạnh phúc vậy sao Nhi lại chọn cho mình một con đường đi ngày từ khi bắt đầu đã là sai trái như thế?!

Minh ôm chầm lấy tôi, khóc nức nở. Tôi cũng ôm chặt lấy Minh, miệng lẩm

bấm câu “xin lỗi”. Lẽ ra tôi phải nói câu đó từ rất lâu rồi mới phải, Minh ạ!

- Ở bên Minh nhé! Minh không thể sống thiếu Nhi được.

Đó là lời đề nghị mà tôi ngày đêm mong ước. Đó là cánh cửa mở ra muôn màng để sửa những sai lầm tình cảm của tôi. Nhưng tại sao lúc này tôi lại không dám làm điều đó vì Minh, vì tôi. Hình bóng Nam đột nhiên hiện ra trong tâm trí tôi, Nam đang cười một nụ cười buồn bã. Tôi biết nếu tôi lựa chọn rời xa anh thì anh cũng sẽ vui vẻ chấp nhận nhưng có lẽ tôi đã thực sự hủy hoại cuộc sống sau này của anh. Rồi còn gia đình anh, bạn bè của hai đứa và gia đình tôi nữa, họ sẽ nghĩ sao về tôi, có lẽ sẽ có người bàn tán thì thào rằng tôi là một đứa con gái mất nết hủy hôn theo trai, rằng ba mẹ tôi cho tôi ăn học nhiều vào rồi mất nết như thế,... Vô vàn những lời dị nghị về tôi, nhưng đâu chỉ dừng lại ở đó, cả ba mẹ, ông bà tôi cũng sẽ bị đàm tiếu. Họ đều đã lớn tuổi sao có thể chấp nhận nỗi điều này đây.

- Xin lỗi Minh. Hãy tới dự lễ cưới của Nhi nhé! – tôi buông tay Minh ra rồi nhìn sâu vào đôi mắt đang ướm nhòe của cậu – Cảm ơn Minh vì tất cả. Hãy sống tốt nhé, biết đâu sau này sẽ gặp được người tốt hơn Nhi!

Tôi cười với Minh lần cuối như tạm biệt hết những kỷ niệm đẹp đã có của hai người. Tôi quay lưng bước đi với hai hàng nước mắt, để lại Minh đằng sau, để lại Nhi củ aba tháng trước ở lại sau...

Cuộc đời con người là những chuỗi ngày chấp nhận bản thân trong một xã hội đã tồn tại những quy chuẩn mực nhất định. Đôi khi có những con người muốn vượt qua những quy chuẩn mực ấy, một vài người thành công nhưng đa phần là thất bại. Xã hội vận hành theo một guồng quay từ vạn năm nay, nó đã tồn tại lâu tới vậy rồi hẳn nó phải đúng đắn. Chúng ta, những hạt nhân trong xã hội ấy ngoài việc tuân theo quy luật sống, còn phải góp phần tạo nên một xã hội với những lần quay khác nữa. Trong quá trình ấy, ta phải hy sinh một vài thứ riêng mình, đôi khi thứ ấy còn rất quý giá với chúng ta.

Cuối cùng ngày đó cũng tới, cái ngày mà tôi trở thành một cô dâu bẽn lễn bước lên xe về nhà chồng. Tiếng hò reo vui mừng vang khắp nơi, những lời chúc tụng cứ thế mà tuôn ra như có học thuộc từ trước, và trong đám cưới của tôi có cả những giọt nước mắt hạnh phúc của ba mẹ, ông bà và bạn bè khi thấy tôi đã trưởng thành. Minh không có mặt hôm nay, nhưng điều đó giờ

không còn quan trọng nữa rồi, vì tôi hiểu được cảm giác của cậu lúc này thế nào. Tôi chỉ thầm chúc cho cậu hạnh phúc mà thôi. Tiếp lời thơ miêu tả về hoa anh đào, loài hoa của trái tim tôi:

“...

Em duyên dáng bước đi về chốn lạ

Nước mắt dài trên đôi cánh thiên nhiên

Chẳng còn bóng dáng người bên hiên

Tay nắm tay mơ ước mơ xa vợi...” (Tạm dịch)

DUY DUY